

Svajonų
ROMANAI

JENNIFER
FAYE

Gražuolė
ir jos bosas

TAI NUTINKA
(NETIK) ·
PASAKOSE

Knygute.lt

Jennifer Faye

**GRAŽUOLĖ
IR
JOS BOSAS**

Dviejų knygų serija

„*Tai nutinka*

(ne tik)

pasakose“

Pirma knyga

Versta iš Jennifer Faye,
Beauty and Her Boss, 2018

© Jennifer Faye, 2018

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Asta Adomavičienė, vertimas iš anglų kalbos, 2020

© Ana Gorbatova, dizainas, 2020

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2020

ISBN 978-609-03-0654-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

Prologas

- Tai negali būti tiesa.

Sėsdamasi ant kietos juodos plastikinės kėdės Gabrielė Diuprė susiraukė. Ji buvo mažame kambaryje pilkomis sienomis. Kitapus durų girdėjosi balsai ir skambantys telefonai. Tačiau viduje tvyrojo įtempta tarsi tirštas rūkas tyła. Šioje vietoje jai dar neteko lankytis. Policijos nuovada. Kada reikalai ėmė slysti iš rankų? Galva tvinkėjo, pykino.

Praėjus daugiau nei dviem valandoms, padėtis nepasikeitė. Visiškai. Ji ką tik sužaidė savo paskutine korta, teliko melstis, kad pasiteisintų.

- Nesijaudink, dukrele, - iš kitos juodo, niekuo neišsiskiriančio stalo pusės į ją žvelgė tėvas. - Viskas bus gerai.

- Gerai? - Gabrielė labai stengėsi nerėkti. - Reikalai toli gražu nėra geri. - Su kiekvienu tariamu žodžiu balsas skambėjo vis garsiau. Supratusi, kad prarasdama savitvardą niekuo nepadės, nutilo ir sunkiai nurijo seiles. - Tėve, ar bent nutuoki, kiek košės prisivirei?

- Gabe, negi nesupranti? Jei žmonės sužinos tiesą apie tą monstrą, vadinasi, buvo verta, - tėvas kalbėjo užtikrintai. - Kartais vyras privalo

padaryti tai, ką reikia.

- O kartais prieš ką nors darydamas turėtų geriau pagalvoti, - sušnibždėjo vis dar įsiaudrinusi Gabrielė. Venomis pulsavo pyktis, bet ji pyko ne ant tėvo, pyko ant savęs.

- Pamatysi, - tėvas ištiesė ranką. - Viskas susitvarkys.

Mergina kaltino save, kad nesugebėjo įtikinti tėvo. Kad nesugebėjo sustabdyti nuo neapgalvotų veiksmų. Pastaruosius šešis mėnesius stengdamasi apmokėti jų sąskaitas dirbo dviejuose darbuose, bet vis tiek vos sudūrė galą su galu. Reikalai buvo tokie prasti, kad ji svarstė imtis trečio darbo. Tėvo sveikata suprastėjo ir galiausiai jam prireikė neįgaliųjų vežimėlio, todėl visa buities našta gulė ant jos pečių.

Tačiau ji kiekvieną dieną rūpinosi tėvu. Prieš beveik keturis mėnesius Gabrielės teta žuvo avarijoje ir tėvas vis dar gedėjo sesers. Nepadėjo ir tai, kad policija nuslėpė tikrąjį įvykio kaltininką. Nors paskalų žurnalai, taip pat ir *QTR*, kuriame ji visai neseniai pradėjo dirbti administratore, nesiliovė ieškoti įtariamųjų. Remdamasis nenurodytais šaltiniais, *QTR* kaltino garsų kino aktorių Dekoną Santoro.

- Tai tu visą savaitę šnipinėjai Dekono Santoro

namuose? – Gabė vis dar stengėsi suprasti, kodėl jos tėvas taip elgėsi.

– Aš nešnipinėjau, – tėvas prisimerkė. – Nenorėjau tavęs trukdyti, todėl važiauvau autobusu.

– O aš maniau, kad susitikinėji su moterimi, apie kurią dar nesi pasiruošęs man papasakoti, – negalėdama patikėti Gabė papurtė galvą. – Jei tik būčiau žinojusi, ką rezgi, būčiau sustabdžiusi.

Tėvas sėdėjo rankas pasidėjęs ant stalo, staiga jis pasilenkė į priekį. Krauju pasruvusios akys žvelgė tiesiai į dukrą.

– Argi nenori, kad išaiškėtų tiesa?

– Žinoma, noriu. Kaip gali to klausti? Aš taip pat ją mylėjau. Man ji buvo lyg antra mama. Bet yra geresnių būdų išsiaiškinti tiesą. Tau nederėjo surengti triukšmingo protesto priešais to vyro namus ir kabinėtis prie jo darbuotojų.

– Niekas kitas nesuveikė, – tėvas sunkiai atsiduso ir vėl atsilošė vežimėlyje. – Daugybę kartų skambinau įgaliotiems pareigūnams. Bet jie tik išsisukinėdavo. Vis kartojo, kad ataskaita apie avariją paskelbs, vos tik baigs tyrimą.

Gabė negalėjo patikėti, kad netrukus tai pasakys, bet kas nors turi tėvą paprotinti. Mamos ir tetos nebėra, todėl dabar visa atsakomybė gula ant įsitempusių Gabrielės pečių.

- Ar bent nutuoki, koks ponas Santoro įtakingas?

- Kodėl manaiėjau tenai? - tankūs pilki tėvo antakiai susimetė į vieną liniją. - Policija mums nepadės, nes jis juos papirko.

- Nekalbėk taip, - Gabrielė tildė tėvą.

- Pamaniau, kad mums padėti gali tik žurnalistai. Dėl skandalingų antraščių jie pasiryžę viskam.

- Na, tu tikrai patraukei jų dėmesį. - Deja, Gabrielė nemanė, kad tėvo pasirinkta taktika suveiks, tačiau giliai širdyje tikėjosi, nes nežinia kankino ir ją. - Prie policijos nuovados durų susirinko tiek žurnalistų, jog mane turėjo palydėti per atsarginį įėjimą.

Tėvo veidas buvo apšepęs, jis atrodė pavargęs, bet nusišypsojo.

- Veikia. Pamatysi.

Tėvas turėjo bjaurų įprotį pirma padaryti, o tik paskui pagalvoti. O jai tekdavo tvarkyti jo paliktą netvarką. Bet suimtas tėvas buvo pirmą kartą, jei priklausys nuo jos, daugiau tai nepasikartos.

- Ar verta dėl to sėsti į kalėjimą arba sumokėti baudą, kuri galutinai mus sužlugdys?

Tėvui nespėjus atsakyti, atsidarė kambario durys. Vidun įžengė aukštas pražilęs policijos parei-

gūnas.

- Susisiekieme su kaltintoju.

- Ir... - Gabė žinojo, kad privalo išlikti rami, nes tiek daug pastatyta ant kortos.

- Jis atsisakė su jumis susitikti, - pareigūnas papurtė galvą.

Ne tai norėjo išgirsti. Tikėjosi pasikalbėti su tuo vyru ir įtikinti atsiimti kaltinimus. Tėvo sveikata nėra gera ir bausmė tikrai niekam neišeitų į naudą, net ir pačiam Dekonui Santoro.

- Bet juk turi būti koks nors būdas su juo pasikalbėti.

- Kaip tik ketinau pasakyti, kad galite su juo pasikalbėti telefonu prie mano stalo, - pareigūnas atsikrenkštė.

Gabei tik tiek ir tereikėjo. Ji akimirksniu pašoko ant kojų ir išskubėjo pro duris. Nė nestabtelėjo patikinti tėvo, kad ketina viską sutvarkyti, nes giliai širdyje šį kartą ir pati nelabai tikėjo, kad pavyks. Tačiau gindama tėvą padarys viską, net jeigu jį reikės ginti nuo jo paties, klaidingai suvokiančio teisingumą.

Pareigūnas palydėjo Gabę prie savo stalo, padavė ragelį ir, merginai dar nespėjus išstarti nė žodžio, nuskubėjo padėti kitiems pareigūnams tramdyti apsvaigusio ir įsikarščiausio suimtojo.

- Sveiki, - Gabė nusisuko nuo netoliese vykstančios scenos.

- Neketinu atsiimti kaltinimų, - Dekonas Santoro nė nepasisveikino, nei draugiškai, nei kaip nors kitaip.

Tačiau jo balsas vis tiek patraukė Gabrielės dėmesį. Žemas ir sodrus, tarsi gerai išlaikytas burbonas. Nereikėjo patvirtinti, su kuo kalba. Daugybę kartų žiūrėjo filmus, kuriuose jis vaidina, atpažintų Dekono balsą bet kur.

- Būčiau dėkinga, jei galėtume apie tai pasikalbėti.

- Aš jau viską pasakiau, - seksualaus balso savininkas nedaugžodžiavo. - Štai, pasikalbėjau su jumis. Tik tiek sutikau padaryti. Turiu eiti...

- Palaukite!

- Tik gaištame laiką. Jūsų tėvas kaltas. Bausmę jam paskirs teisėjas.

Su kiekviena vyro išarta raide išdavikiškas Gabrielės kūnas vis labiau kaito nuo sodraus balso tembro. Protas sakė, kad jis paskutinis vyras žemėje, apie kurį jai reikėtų fantazuoti, tačiau pirmykštis geismas skatino norą išgirsti dar daugiau.

Gabė skubiai mintyse subarė save. Privalo išlikti budri. Tėvo ateitis priklauso nuo jos veiksmų.

- Bet jis nepadarė nieko blogo...

- Taip nepavadinčiau persekiojimo.

- Persekiojimo? - Ji pirmą kartą išgirdo tokį teiginį. Ką dar tėvas pamiršo jai papasakoti?

- Taip. Jis nuolat skambindavo, slampinédavo apie mano namus su žiūronais ir persekiojo mano darbuotojus.

- Man labai gaila. Pastaruoju metu jis labai sutrikęs. Šiaip negalėtų nuskriausti nė gyvos dvasios. Jei tik jį pažinotumėte...

- Nepažįstu. Ir neketinu susipažinti. Daugiau man niekas nerūpi.

Ponas Santoro teisus, bet ar labai skaudėtų, jei bent kartą pabūtų kilnus? Gal ji turėtų geriau paaiškinti.

- Mano tėvas, jis jau senas. Ir jo sveikata prasta.

- Kartoju, man nerūpi.

Tas vyras neketina nusileisti. Jaudinantis balsas nesiliovė skambėjęs galvoje.

- Paklauskite, pone Santoro, man labai gaila, kad tėvas sukėlė jums tiek rūpesčių, tačiau kaltindamas jį nieko nepakeisite. Esu tikra, kad galime susitarti.

- Jūsų tėvas turėjo pagalvoti, prieš nuspręsdamas man pakenkti.

Kodėl šis vyras elgiasi taip, tarsi būtų auka? Jei ne jo veiksmai tą lemtingą naktį, tėvas nieko nebūtų daręs. Galvoje ėmė suktis pikti kaltinimai, jie vos laikėsi nenutrūkę nuo liežuvio galo. Būtų lengva prarasti savitvardą, pasakyti, ką iš tikrųjų galvoja apie šį vyrą.

Ar pasijustų geriau? Taip, trumpam.

Tačiau turint omenyje ilgalaikes pasekmes tėvui tikrai nepadėtų.

Gabė stipriai sukando dantis ir įtempė smakrą.

- Jei viskas, turiu eiti.

- Ne viskas, - ji taip lengvai nepasiduos. - Tėvas taip elgėsi, nes mano, kad taip teisinga elgtis dėl tetos.

- Kaip jūsų teta su tuo susijusi? Ar ji viena tų žmonių, šaukusių niekingiausius melus ir mėčių šiukšles mano namų teritorijoje?

Gabė neketino leisti šiam vyrui taip siaubingai kalbėti apie jos tėtį ir tetą. Nejau jis nežino, kas toks jos tėvas?

- Mano tetos prie jūsų namų nebuvo. Ji... ji žuvo automobilio avarijoje.

Pasigirdo staigus įkvepiamo oro garsas, tarsi tik dabar vyras būtų supratęs, kokia rimta padėtis. Stoją ilga tylos pauzė. Ar jis pagaliau išgirdo ją?

Gabė vis dar negalėjo lengviau atsikvėpti, dar

ne. Vos kelias minutes pakalbėjusi su šiuo vyru jau žinojo, kad Dekonas Santoro taip lengvai savo nuomonės nekeičia.

Bet nesiliovė tikėjusi.

Įsitempė kiekvienas kūno raumuo.

Dekonas Santoro neištarė nė žodžio. Kodėl jis tik dabar sužinojo, kad toji moteris iš avarijos vietos turi šeimą?

Bandė prisiminti, ar buvo girdėjęs apie tai. Nepavyko. Policijoje jam sakė, kad moteris neturėjo šeimos: gyvų tėvų, buvusių vyrų ar vaikų. Tik brolių. Dekonui nešovė į galvą pasiteirauti apie dukterėčias ar sūnėnus.

- Jūs jos dukterėčia? - Dekonas sunkiai nurijo seiles.

- Taip. Aš Gabė.

- Gabrielės trumpinys?

- Taip. Gabriele mane vadindavo tik teta.

Pasirūpink Gabriele.

Tie žodžiai persekioja naktimis, jei tik jam pavyksta trumpam užsnūsti. Iki šios akimirkos nesuprato, ką jie reiškia. Nepažinojo jokios moters vardu Gabrielė. Staiga prisiminė tą vakarą. Ne vaizdą, greičiau balsą. Moteris prašė pasirūpinti jos dukterėčia.

Ir jis pasirinko išpildyti jos paskutinį prašymą.

Noras padėti Gabrielei vedė iš proto. Tačiau kaip? Reikėjo laiko apgalvoti padėtį, sukurpti planą.

- Nežinojau, kad ji jūsų teta, - Dekonas atsi-krenkštė. - Niekas man nepasakė.

- Dabar galite suprasti tėvo veiksmus. Jis gedi jaunesnės sesers. Negalvojo, ką daro.

- Bet tai vis tiek nepateisina jo elgesio. - Dėl jos tėvo ji paliko ne vienas darbuotojas. O dėl nei-giamų žiniasklaidos atsiliepimų, partneriai atšau-kė verslo sandorius.

- Padarysiu viską, kad tik atlyginčiau padarytą žalą.

- Apie kokią sumą kalbate? - Dekonas mintyse paplojo Gabei už bandymą atitaisyti tėvo pridary-tą žalą.

- Jūs norite pinigų? - balsas išdavė susijaudini-mą.

Ne. Jam ir savų pakanka, bet Dekonas nenorė-jo, kad šis pokalbis baigtųsi, bent jau kol nesuži-nojo šiek tiek daugiau apie šią moterį.

- Pati pasiūlėte atsilyginti, o aš jūsų tėvo dėka turėjau atšaukti du verslo sandorius ir praradau nemažą sumą pelno.

- Aš... neturiu pinigų. Patikėkite manimi. Dirbu dviejuose darbuose, kad išlaikyčiau mus.

- Mus? - nespėjęs pagalvoti paklausė jis. Staiga įsivaizdavo šią moterį su vyru ir vaikai, bandančius išgyventi.

- Taip. Save ir tėvą.

Dekonas turėtų tiesiog padėti ragelį, tačiau negalėjo to padaryti. Ribą peržengė Gabrielės tėvas, bet jo dukra dėl to nekalta. O tie žodžiai jį vis dar persekioja: *Pasirūpink Gabriele*.

- Ką jūs siūlote? - paklausė Dekonas.

- Galėčiau pasikalbėti su žurnalistais. Galėčiau paaiškinti, dėl ko tėvas taip elgėsi...

- Nereikia. Kuo mažiau jie žinos, tuo geriau. - Per visą pokalbį Dekonas svarstė, kaip galėtų jai padėti, akivaizdu, kad jai tenka milžiniška našta.

- Jeigu mudu su tėvu sutiksime daugiau nekalbėti su žurnalistais, ar atsiimsite kaltinimus?

- Ne. Žiniasklaidoje linksniuojamas ne tik mano vardas. Mano asistentė kaip tik grįžo papietavusi, kai jūsų tėvo protestas buvo kaip reikiant įsismarkavęs. Ją įžeidė ir užgavo. Ji nusprendė man nebedirbti. O įdarbinimo agentūra nebenori su manimi turėti nieko bendro.

- Ak, - Gabrielė nutilo. - Nežinau, ką dar galėčiau padaryti.

- Jums nereikia nieko daryti....